Символ відновлення та переродження, сили здолання ворожого та хибного

ЧОРНЕ СОНЦЕ

30.12.2015
№25

У новому році боротьба продовжиться… Попереду лише перемога! З Новим 2016 роком!

ВИДАННЯ ПОЛКУ ОСОБЛИВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ “АЗОВ”

Тактична медицина – те, що рятує бійцю життя

В азовців продовжуються тренування. Днями бійці 4 сотні полку АЗОВ (новачки) навчалися надавати невідкладну медичну допомогу під час бойових дій. Тренування проходили в умовах наближених до бойових – у диму, під вибухами та пострілами.

Тренування тривало близько двох годин. Бійців поділили на три групи. За сценарієм одна група рухалась відкритою місцевістю та натрапляла на засідку або на заміновану ділянку. Хлопці мали за ціль швидко винести своїх поранених побратимів у більш зручне для ведення бою та надання медичної допомоги місце. Кожна група мала у своєму складі по два кулеметника, які "поливали" ворога вогнем, тим самим даючи такі потрібні секунди своїм побратимам. Гранатометники також прикривали свою групу.

Після відступу до більш безпечних позицій бійці займали кругову оборону: оточували периметр, виставляли спостерігачів, надавали першу медичну допомогу пораненим, викликали і очікували групу підтримки.

"До цього ми займались тактикою та медициною окремо, сьогодні ж у нас вже новий формат тренувань. Тактичною медициною ми займались на тренувальній базі "АТЕК", але тут все набагато серйозніше. Я не очікував такої масштабної події з евакуацією поранених під вибухами та пострілами. До таких занять треба підходити серйозно, адже саме тут ситуація найбільш наближена до реальних бойових дій. Ми повинні все робити швидко, точно та злагоджено. Сьогодні ми щось допрацювали, щось ні. Це через те, що не всі були готові до саме такого сценарію, в основному проблемою стала розгубленість. Та незважаючи на це хлопці у гарному та бойовому настрої. Ми виклались на 100% і маємо на меті більше тренуватись та вдосконалюватись" – Згущьонка, 4 сотня.

Навчання проводили інструктори з медицини та тактичної підготовки, які протягом усього заняття давали бійцям вказівки, поради по наданню медичної допомоги, демонстрували найвигідніші позиції, показували можливі напрямки атаки ворога. Бійці весь час підтримували один одного, підбадьорювались жартами, а хлопці з досвідом ведення реальних бойових дій розповідали фронтові історії та свої спогади.

Такі навчання будуть проходити все частіше, адже це не тільки покращує взаємодію між людьми, але кожного разу вчить чомусь новому та потрібному. Один з бійців каже: *"Ці навчання були спрямовані на підвищення якості взаємодії між взводами та окремим групами роти, між гранатометниками, кулеметниками та звичайними стрільцями. Також була відпрацьована взаємодія медиків та групи прикриття. Наразі полк не має змоги використовувати всі свої набуті знання у реальному бою, тому нам доводиться знов і знов повторювати вже вивчене, закріплювати старі знання і дізнаватись про щось нове. Ми робимо це для того, щоб не залишатись на місці, не деградувати. Ми прагнемо бути близькими до ідеалу, щоб у потрібний момент з максимальною самовіддачею виконати свій обов'язок перед країною".*

Журналій

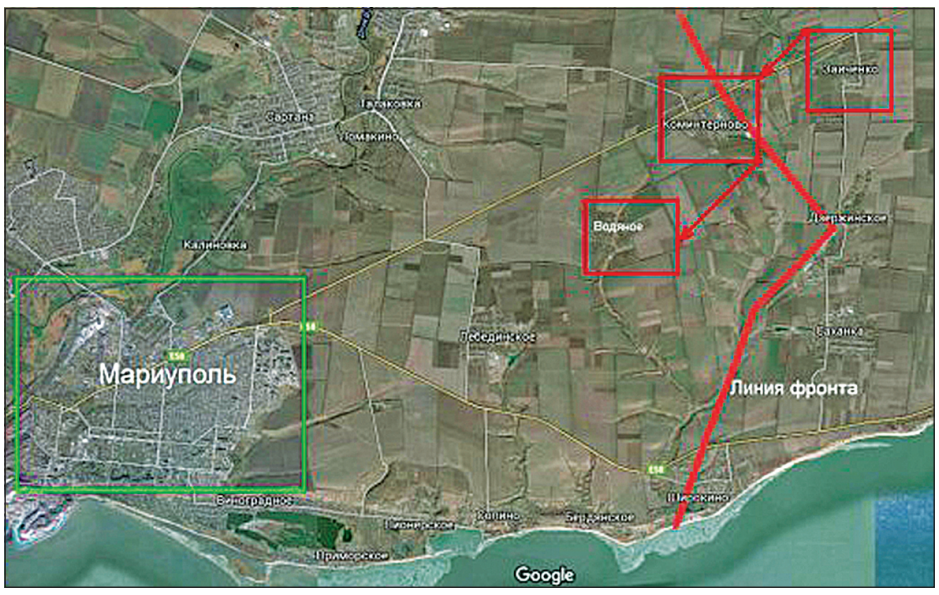

Ситуація на підступах до Маріуполя напружена Бойовики захопили Комінтернове (хронологія)

Уранці 22 грудня у селище Комінтернове під Маріуполем увійшло угруповання бойовиків з важкою технікою і, не пустивши представників місії ОБСЄ, почали будувати укріпрайон та активно мінувати дороги і підступи до населеного пункту.

У прес-службі ОБСЄ повідомили, що 22 грудня спеціальна моніторингова місія отримала телефонний дзвінок від жителів Комінтернового. Вони повідомили про присутність озброєних осіб у камуфляжній формі без розпізнавальних знаків. Патруль СММ спробував дістатися до Комінтернового, щоб перевірити отриману інформацію, але безрезультатно: дороги були блоковані мінами, розтяжками, боєприпасами і саморобними вибуховими пристроями.

Це вже не перший випадок, коли збройні формування терористів заходять у Комінтернове, який згідно Мінських домовленостей вважається сірою зоною.

24 грудня міністр МВС Арсен Аваков повідомляв про втрату цілих трьох селищ біля Маріуполя і вимагав скликати РНБО. Про ситуацію у двох селищах, як і в самому Комінтерновому, кілька днів надходила суперечлива інформація.

Проте згодом у штабі АТО повідомили, що бойовики таки зайшли у Комінтернове і пустили представників місії ОБСЄ в захоплений населений пункт.

Тристороння контактна група в Мінську домовилася про повне і беззастережне дотримання режиму тиші, починаючи з півночі 22 грудня.

25 грудня в ефірі на телебаченні Лідер Азовського руху Андрій Білецький заявив, що бойовики продовжують контролювати селище Комінтернове Донецької області. Вони тимчасово відвели особовий склад та військову техніку перед приїздом представників місії ОБСЄ та журналістів, але потім повернулися на позиції.

З його слів, 22 грудня в Комінтерновому знаходилось 5 танків і 8 одиниць бронетехніки бойовиків. Також значна кількість військової техніки розташована на складі так званої "ДНР" у населеному пункті Заїченко.

Наразі бойовики у селищі Комінтернове готують провокацію з метою дискредитації Збройних Сил України перед ОБСЄ. Про це повідомляє прес-центр АТО.

"Зараз там спеціально для російських журналістів, представників СЦКК та ОБСЄ готують інсинуацію, з метою дискредитації Збройних Сил України", – йдеться у повідомленні.

За даними штабу, у Комінтерновому перебувають так звані "керівники" самопроголошеної ДНР.

Нагадаємо, полк АЗОВ звільнив Комінтернове під час Широкинської наступальної операції у лютому 2015 року. Комінтернове перебувало під контролем українських військ до виводу з першої лінії оборони добровольців. Після того, як добровольчі підрозділи було відведено на другу лінію оборони, населений пункт Комінтернове став сірою зоною, і кілька разів піддавався нападам терористів. Тепер бойовики знову зайшли в населений пункт і, схоже, покидати його не збираються.

Ми без бою здаємо клаптик української землі, яка відвойовувалась кров'ю добровольців!

Маріанна

Рік тому бійці полку АЗОВ звільнили селище Комінтернове. Зима 2015

Бліц-опитування

Що азовці думають про ситуацію в Комінтерновому?

Поттер, 2 рота

Думаю, що цими діями сепаратисти намагаються зірвати "Мінські домовленості". Кожен з нас розуміє підступність проросійських бойовиків. Тому готуємось до будь-якого сценарію і його можливого розвитку, адже підступність нашого ворога немає меж.

Хімік, командир 3-ї роти

Це був злочинний наказ по будь-яким мірам і нормам: моральним, тактичним. Він прийнятий або на емоціях, або навмисно, з якоюсь злочинною метою. Здавши Комінтернове, оголили і без того слабкий фланг Широкиного. Територіально нам це не вигідно. Якби Комінтернове було наше, була б рівна оборонна лінія.

Звісно, АЗОВ слід якнайшвидше повернути на передову, адже свого часу саме ми звільнили цей населений пункт. Здача Комінтернового - це несправедливо не тільки по відношенню до цивільного населення, але й до бійців, що загинули за нього.

Згущьонка, 4 рота

У новинах нам розказують, що нібито розвідка ЗСУ має інформацію про вихід сепаратистів з Комінтернового. Але насправді це не так. Влада країни знову намагається маніпулювати народом. Людям кажуть, що на фронті спокійно, але це не є дійсністю. У Широкиному йдуть активні бої. Бійці підрозділів, які стоять на передових позиціях розповідають, що бойовики і надалі близько підходять до наших позицій (до 150 метрів) і ведуть провокативний вогонь зі стрілецької зброї. АЗОВ якомога швидше необхідно вивести на лінію вогню. Ми повинні вказати російським кадровим військовим та проросійським бойовикам, що їм тут не місце.

Спілкувався Хорус

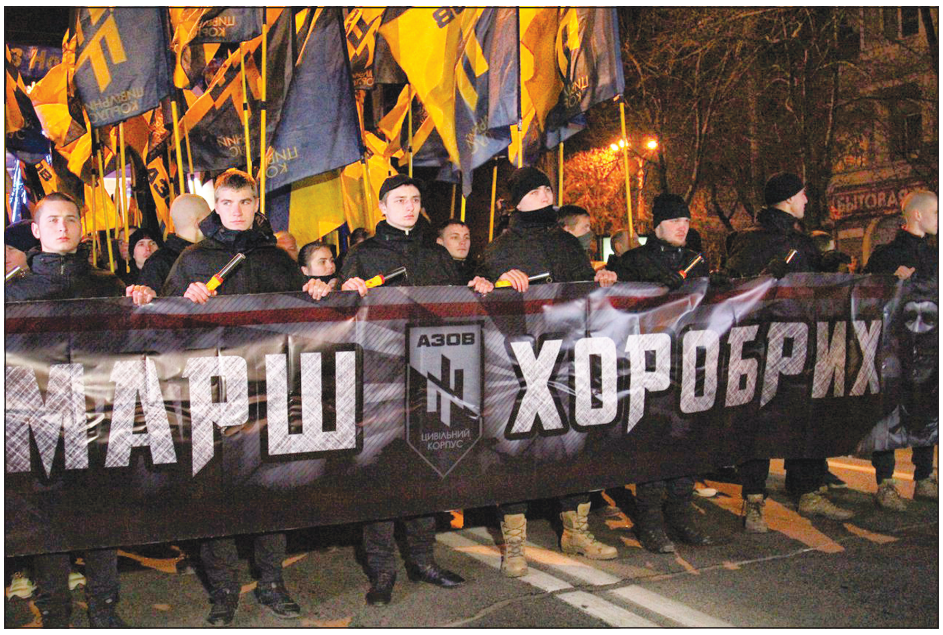

"Іду на ВИ..."

– у Маріуполі пройшов Марш Хоробрих

Активісти Азовського руху – члени ЦК АЗОВ та бійці полку маршем пройшлися вулицями прифронтового міста Маріуполь. Відтак, урочисто відкрили пам'ятник Князю Святославу.

20 грудня відбулася важлива подія в історії Маріуполя. На площі Свободи, де ще зовсім недавно був повалений пам'ятник вождю червоного терору, був відкритий новий символ української столиці Приазов'я – пам'ятник князю Святославу Хороброму.

На честь відкриття були заплановані патріотична хода за маршрутом: Драмтеатр – площа Свободи, опісля чого – святковий концерт. Вже з самого початку заходу містяни очікували від азовців чогось грандіозного. Це бажання справдилося. Кілька тисяч представників Цивільного корпусу, мешканців Маріуполя та бійців полку АЗОВ зібралися біля новорічної ялинки, неподалік Драмтеатру. І вже за декілька хвилин стартував марш Хоробрих. Учасники пройшлися величезною колоною по центральному проспекту міста, супроводжуючи рух націоналістичними та патріотичними гаслами. Сотні прапорів майоріли над містом і земля дрижала від голосних кроків цвіту нації.

Учасники маршу Хоробрих запалили смолоскипи і обрамили колону вогняною стіною. А вже за мить над нею розливалося червоне світло від фаєрів, що відбивалося від стін будівель, висвітлюючи шлях. Здавалося, що колона палає, і в цей момент всі відчували, що ця молода та енергійна сила здатна побороти усіх ворогів, ідучи, як свого часу Святослав, – "на Ви".

На площі Свободи патріотичну ходу зустріли бійці полку АЗОВ. На площі декілька тисяч активних маріупольців вже з нетерпінням чекали на відкриття пам'ятника, а вогняна стіна, яку утворили азовці зі смолоскипами, надала цій події особливого войовничого настрою.

Перед учасниками маршу Хоробрих виступив лідер Азовського Руху Андрій Білецький. Він розповів присутнім чим саме велична постать Князя Святослава для визвольної боротьби України та українців зокрема. І нагадав маріупольцям, що відкриття пам'ятника Князю Хороброму у їхньому місті – важливий крок у розвитку прифронтового Маріуполя.

Святкову програму продовжив концерт відомих українських гуртів "Широкий Лан", "Тінь сонця" та "Веремій".

Тепер місто та його мешканці житимуть не лише під охороною азовців, але й справжнім духовним захистом великого Князя Святослава, який за роки свого правління мечем перекроїв карту світу і вписав молоду Українську Державу в геополітичний простір Євразії.

У новий рік Маріуполь крокуватиме вже з новою українською свідомістю.

Лада

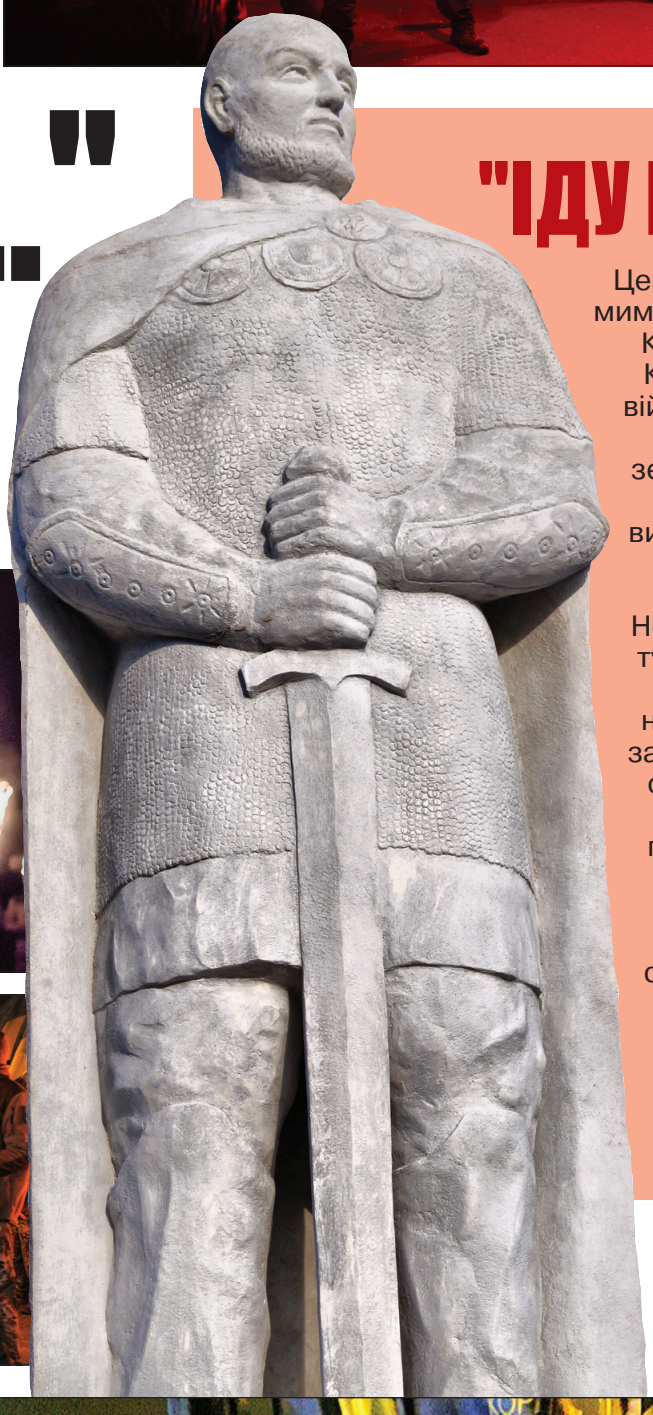

Маріуполь, Пам'ятник Святославу Хороброму, 2015 рік.

ЦІКАВО ЗНАТИ!

"ІДУ НА ВИ!"

Цей вираз став відомим за часів великого Князя Святослава. Коли виходив він у військовий похід, то посилав на чужі землі звістку-попередження: "Іду на ви!", що означало – "хочу йти на вас", "ви – мої вороги". Не бажаючи користуватися вигодами несподіваного нападу, Святослав завжди заздалегідь оголошував війну. Не нападати без попередження, не стріляти в беззбройного, або на рівного за силою супротивника – це кодекс військової честі, стародавня традиція слов'ян, яку шанував і якої дотримувався Святослав.

ЕКСКУРС В ІСТОРІЮ:

Святослав ХОРОБРИЙ – життя Великого Князя України-Руси

Князь Святослав Ігорович був єдиним сином князя Ігоря і княгині Ольги. Народився приблизно 935 року. Зростав він і виховувався у традиціях, які залишили йому його гідні попередники. Мати Святослава, мудра княгиня Ольга, розповідала йому таємниці європейської політики і дипломатії. Всі роки свого княжіння він провів не в Києві в палатах, а в походах зі своїми воїнами.

Ось, що писав літописець Нестор про Князя Святослава: "Він ходив на ворога зі стрімкістю барса; в походах не возив із собою ні казанів, ні обозів; харчувався кониною або м'ясом диких звірів, яке пік на вугіллі; не боявся ні холоду, ні непогоди; спав у походах без шатра під відкритим небом, підстеливши під себе кінський пітник, а під голову – сідло; якщо ж ішов на ворога, то ніколи не нападав на нього зненацька, а завжди заздалегідь попереджав: "Іду на ви!"

Вороги Святослава, з якими він вів наполегливу боротьбу, боялися його і ненавиділи. Але всі з повагою розповідали про його хоробрість і відвагу.

ПОХІД НА СХІД І ПІДКОРЕННЯ ХАЗАРІЇ

Свої військові походи Святослав розпочав у 964 році в східному напрямку, де його батько князь Ігор здобував славу. Його зобов'язували до боротьби життєві потреби Київської держави. На схід від України-Русі землі навколо Дону і Поволжя перебували під владою Хазарського каганату. Ще за часів Олега та Ігоря українські племена звільнилися від хазарського впливу, але далі на схід хазари контролювали всю торгівлю. Тому Святослав вирішив завершити справу своїх попередників, ліквідувати цю торгову силу і відкрити східні торгові шляхи для українського купецтва. Почавши в 964 році похід на в'ятичів, які мешкали біля витоків Оки і платили данину хазарам, Святослав звільнив їх від довголітньої неволі. Взявши місто Саркел, Святослав рушив до столиці, де зосередилася головна торгівля арабськими і персидськими виробами. Підкоривши в 965 році столицю хазар Ітіль, Святослав не залишив у ній каменя на камені, припинивши, по-суті, існування самого Хазарського каганата.

ПОХОДИ СВЯТОСЛАВА НА БОЛГАРІЮ

Київські війська, очолювані та ведені Святославом, пішли далі і в наполегливій боротьбі займали місто за містом. Понад 80 міст потрапили під владу Святослава, який обрав собі столицею болгарське місто Переславець або Малу Переславу. Перейнявшись можливим нападом печенігів на Київ, де знаходилася його стара мати – княгиня Ольга і троє її онуків, Святослав повернувся до своєї столиці і вигнав печенігів з-під Києва.

У 969 році численне болгарське військо зібралося в Переясловці й напало на Святослава. Кровопролитна битва схилялася вже на користь болгар, але воїни Святослава, підбадьорені його полум'яною промовою: "Брати і дружина! Помремо, але помремо з твердістю і мужністю!", напружили свої сили і до вечора перемога була здобута.

ОСТАННІЙ БІЙ І СМЕРТЬ СВЯТОСЛАВА

У 969 році померла княгиня Ольга. Поховав її Святослав так, як вона й бажала – за християнським звичаєм. Сам же Святослав до кінця свого життя залишався язичником.

Коли Святослав повертався до Києва з дуже нечисельним військом, вороги скористалися цим. Печеніги обступили Дніпровські пороги і стали чекати на Князя. Святослав вирішив зимувати біля гирла Дніпра на Білобережжі, сподіваючись, що взимку печеніги самі відійдуть або прийде допомога з Києва. Навесні військо князя з ним на чолі рушили по Дніпру, але печеніги терпляче чекали його біля порогів. Почалася важка боротьба.

У бою Князя Хороброго було вбито, з ним разом загинуло багато воїнів і лише невелика частина їх під керівництвом воєводи Свенельда пробилася і досягла Києва, принісши городянам сумну звістку.

Так у 972 році трагічно закінчив своє бурхливе життя воїн хоробрий князь Київський і всієї України-Русі Святослав Ігорович, головним гаслом якого було: "Помремо, але не осоромимо землі нашої!"

Олена ВЛАДИМІРОВА:
"По факту, ця історична робота показує, що ми повинні завжди пам'ятати про тих, хто воював і воює за нашу свободу і незалежну Україну"

26 грудня у Маріуполі відкрився мурал художниці-монументаліста з Києва Олени Владимирової. Картина "Дух часу", що знаходиться на одній зі стін в центрі міста, зображує бійців різних епох, які боролися за незалежність України в різні часи визвольних змагань. У центрі картини Олена розмістила бійця полку АЗОВ. Художниця розповіла "Чорному сонцю", як саме проходив творчий процес, і яку ідею вона вклала у свою роботу.

– Розкажи, будь ласка, як і коли в тебе виникла ідея муралу?

До муралу я малювала картини, присвячені бійцям АЗОВу, і, звичайно, давно було бажання зробити щось більш масштабне. Саме через те, що я за професією – художник-монументаліст, у планах було зробити саме зовнішню стіну, але не було можливості це якось реалізувати. І ось нещодавно мій друг з АЗОВа запропонував допомогти з організацією і все-таки реалізувати цей проект, на що я відразу погодилася, незважаючи на зиму і не дуже сприятливі умови роботи на вулиці.

– Чому для першої такої доволі серйозної роботи ти обрала саме Маріуполь?

У мене багато друзів і знайомих з АЗОВа, які при зустрічі розповідають історії з фронтового життя. Дуже запам'яталася історія про обстріл Маріуполя градами минулої зими, при якому постаждало мирне населення. Тому свою першу масштабну роботу я захотіла присвятити саме цьому місту і хлопцям, які його захищають. І ось у рамках проекту "Місто нашими руками" Діані Берг за допомогою Цивільного Корпусу АЗОВа ми зробили такий подарунок жителям Маріуполя.

– Якими були основні етапи підготовки до цієї роботи?

Пропозиція виїхати працювати над муралом прийшла під час сесії, тому було дуже мало часу на роботу над ескізами. Накидала свої ідеї і промальовувала ескізи я в поїзді в дорозі на Маріуполь. Остаточний варіант я домалювала вже на місці. У терміновому режимі, тому що вся наша робота залежала від погоди, Цивільний Корпус АЗОВа підготував стіну для роботи – загрунтували і пофарбували. Приступила я до роботи, як-тільки все було готове.

– Як вибиралося місце для муралу?

Ми звернулися до маріупольських активістів за допомогою, і вони знайшли цю стіну. Домовилися з комунальниками. Вона вибиралася з урахуванням великої кількості людей, що проходять там за день, і ближче до центру міста. Стіна знаходиться біля дороги, з якої все добре видно й одразу кидається в очі.

– Це дуже цікава та серйозна за змістом картина. Скажи, що саме ти хотіла донести до маріупольців та взагалі українців цією роботою?

Робота називається "Дух часу". На ній зображені бійці, які захищали нашу Батьківщину у всі часи; починаючи від часів Русі і закінчуючи нашим сучасником – солдатом АЗОВу, який у даний момент захищає нас від окупантів. Також зображений козак часів Хмельницького, солдат Української повстанської армії та холодноярівец. Всі, крім "азовця", зображені чорно-білими, щоб показати їх як духів минулого, що вони завжди залишаються з нами і стоять пліч-о-пліч з нашими хлопцями на позиціях. По факту, ця історична робота показує, що ми повинні завжди пам'ятати про тих, хто воював і воює за нашу свободу і незалежну Україну.

– Маріуполь – місто неоднорідне за своїм ставленням до полку АЗОВ. Як реагували перехожі на художній процес?

У процесі було багато людей, які зупинялись і розпитували нас про роботу, і коли буде готове. Більшості перехожих подобалася і ідея, і виконання. Батьки приводили дітей і пояснювали, хто зображений, люди говорили, що така робота потрібна їх місту, і були вдячні нам за такий подарунок. Декілька осіб сказали, що вони були б раді, якщо по місту з'явиться ще кілька картин патріотичної тематики. А в останній день до нас підійшла ціла екскурсія з школярами, які із задоволенням слухали свого вчителя, а потім зробили загальну фотографію на тлі мурала. Вони прийшли якраз тоді, коли ми покривали роботу прозорим лаком, тому кожному малюкові дозволили побризкати на стіну, так сказати, зробити свій маленький внесок в роботу. Звичайно, не обійшлося і без недоброзичливців: хтось казав, що краще б малювали квіточки і ялинки, у когось був вельми переконливий аргумент, що "подерта" стіна краще картини, хтось просто казав, що не подобається, нічим це не аргументуючи.

– І скільки ж часу ти витратила на те, щоб остаточно закінчити картину?

На роботу пішло повних 3 світлових дні, і на 4-й день ми закріпили захисним лаком. Я спочатку розраховувала, що робота займе мінімум тиждень з урахуванням короткого світлового дня і не зовсім сприятливих погодних умов, але робота пішла легко і швидко. Я отримувала велике задоволення від процесу і так захоплювалася, що не помічала, як наставали сутінки.

– Ти задумала для себе якийсь проект чи це одиночна робота?

Спочатку планувалася одна картина, але в процесі виникла ідея ще покататися по містах України і зробити кілька муралів, а там, у майбутньому, може бути, мешканці будуть самі кликати в своє місто.

– Чому центральною фігурою муралу ти обрала саме азовця? Що він символізує?

Азовець на моїй картині розміщений по центру, щоб показати, що і зараз, в наш час, коли нам загрожує небезпека, є кому воювати за Україну і наш спокій.

Всі мої друзі, які виїхали в АТО, знаходяться в рядах саме полку АЗОВ. Я з ними постійно листуюся і телефоную, на ротації завжди намагаюся всіх побачити і поспілкуватися. Для мене АЗОВ – не просто полк, який воює на сході. АЗОВ для мене – це друзі, які захищають нашу землю і свободу. Особисто для мене цей образ є дуже дорогим.

– Як ти поставилася до того, що буквально наступного дня твій мурал вже постраждав від рук вандалів?

На жаль, це було очікувано, тому що зрадників, несвідомих громадян і простого "бидла" вистачає. Якщо спробували зіпсувати, значить, зачепило. Якщо зачепило, значить, що я зі своїм завданням впоралася. Мистецтво повинно щось доносити і не залишати байдужим, в цьому його функція. Мене це не налякало, і я дуже швидко виправила всі зіпсоване. У будь-якому випадку, це зробила не зовсім розумна людина, тому що, як кажуть, "ламати не будувати". Набагато простіше зіпсувати чужу працю, ніж самому щось створити власними руками.

– Наостанок кілька слів про те, які твої подальші творчі плани?

Працювати далі над тематикою АЗОВа. Будуть картини, що зображують наших бійців і визначні бої за участю полку. Постараємося зробити ще кілька муралів по Україні. Загалом, планів і нових ідей на майбутній рік вистачатиме, і я буду намагатися все задумане реалізувати.

Розмовляла Лада